

levende ikke kunne afgøre Sagen, har megen Betydning; men fuldstændig afgørende er den efter mit Skøn ikke. Jeg ved ikke rettere, end at det er noget, som af og til er fket, at f. Eks. Arvinger have søgt at staffe dem, som de skulle arve, ud af Verden. Naar de nu vidste, at Personer, som de skulde arve, havde bestemt Sigbrænding, saa kunde deri ligge en Fristelse for dem. Jeg skal indrømme, at der er taget et Hensyn; men det er ikke fuldstændig tilfredsstillende. Over for den ærede Landstingsmand, som nu havde Ordet, maa jeg rette en lille Misforstaaelse. Jeg har ikke sagt eller tænkt mig Muligheden af, at Aften skulde tage saa megen Plads som nu Risten med Viget. Jeg har tværtimod udtrykkelig omtalt, at Aften ikke vil indtage mere Plads end omtrent en Kubikfod, i det højeste kunde der være Tale om en Kubitalen i et Kolubarium, og det forslog ikke til Risten. Jeg har heller ikke sagt, at der ikke var Plads til Aften, naar man ogsaa havde Begravelse; men jeg har sagt, at, hvis man tænkte sig Sigbrænding obligatorisk, vilde det være umuligt at faa Plads til Aften i Kolubariet, og det er en anden Ting. — Naar det ærede Medlem anførte en Anmærkning, som han kaldte en Indvending, der blev fremsat af en højtstaaende gejstlig, saa ser jeg rigtignok ikke andet, end at denne Indvending er reven saaledes ud af sin Sammenhæng, at den kommer til at se anderledes ud, end den er; men ellers følger det af sig selv, at naar jeg ikke har anført denne Indvending, er det, fordi jeg ikke deler den, det kunde ikke falde mig ind. — Endelig vil jeg med Hensyn til hans Henvisning til Sundhedskollegiets Udtalelse i 1881 gøre opmærksom paa, at netop den Gang var det hygieiniske Spørgsmaal rejst saa stærkt, og det vidner om, at paa det Omraade samle Begærerne meget, der er man ikke kommen til fuld Klarhed. Der er ingen, som garanterer os for, at, hvis Spørgsmaalet nu blev forelagt de medicinske Autoriteter, Svaret da vilde blive det samme som det, der den Gang blev givet.

Bjerre: Jeg er gaaet ud fra, at, naar der staar i § 5, at det kan ikke paalægges nogen af Folketirkens gejstlige at assistere ved Sigbrænding, ligger indirekte dert, at, naar nogen af dem vil assistere, kan ingen

forbyde dem det, hverken Provst eller Biskop (Indsigelse fra forstellig Side.)

Formanden: Ærede Medlemmer ville senere kunne faa Ordet.

Bjerre: Hvis man kunde være sikker paa, at de gejstlige, Folketirkens Autoriteter alligevel kunde forbyde det og, om jeg saa maa sige, vinde deres Sag ved Højesteret, hvis vedkommende gejstlige gjorde sig genstridige, saa vilde mit Syn paa dette Punkt blive forandret; men jeg vilde dog foretrække den Affattelse af § 5, som den ærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet har foreslaaet. Jeg skal ikke udtale mig videre, da Tiden er saa langt fremrykket.

Møgen: Jeg vil kun sige et Par Ord til det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Frijs), som særlig henvendte sig til mig med sine Udtalelser. Naar det ærede Medlem bemærkede, at Tilstanden paa Kirkegaardene ikke ere tilfredsstillende, saa at der er Grund til Anke, finder jeg, at der kunde være Anledning til at henlede den ærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenets Opmærksomhed paa dette Punkt, at det efter disse Udtalelser maa antages, at Tilstanden paa Kirkegaardene ikke ere tilfredsstillende, henset til det Formaal, som de skulle tjene, og at der for saa vidt kan være Grund til at tage dette Spørgsmaal op, thi det forekommer mig dog, at om vi end indføre Sigbrænding og dog vedblive at begrave, er det, som vi først og fremmest skulle drage Omhu for, at den nuværende almindelige Begravelsesmaade kunde foregaa tilfredsstillende, det vilde være en ulige betydningsfuldere Opgave for Lovgivningen end at indføre en ny Begravelsesmaade, som i og for sig næppe kan ventes at have nogen stor Betydning. — Naar der saa blev henvist til, at man kunde testamentere sit Sig til Obduktion, og at dertil havde man Frihed, saa vil jeg sige, at jeg tog netop det Forbehold, at, naar Friheden havde et fornuftigt Djemed, saa skulde de andre Hensyn, religiøs Følelse o. s. v. vige, naar der var Spørgsmaal om et virkelig fornuftigt Formaal. Naar altsaa en Mand vilde bringe Vidensstaben det Offer, at han vilde testamentere sit Legeme til Obduktion,